

olmandomal párval Labanile teáta anti, et Jakob olli árrapõggenenud, sai ta wihhaseks ja aias tedda omma roendadega taga ja sai tedda kütte. Ja kui nemimad teine teisega hästi said roaidelnud, wotsid nemimad Jumimala ees teine teisega leppi. Ja selle leppitusse mälestusseks tegu. Ja kuid nemimad kirovi kango, seál peál soib jaid jaid üsks mae peale. Ja La, nemimad ja jáid üsks mae peale. Ja La, ban tuisis hommiko warra ülles, ja jät- tis omimad lapsed Jumimalaga, õnnistas neid ja läks taggasí omma paika.

Jakobil ollid keikis üfsteistkümmend poega. Kuus olli Leest sundinud, kelle poega. Kuus olli Leest sundinud, kelle nimmed ollid : Ruben, Simeon, Leroi, Juda, Issaskar, Sebulon. Üks olli Ra- helist, Josep nimmi. Nelli olli nende mollennatte ümmardajaist, Tan, Nawta, li, Rab ja Alser. Qui muud Jakob om- madega omma teed läks, sattusid Jum- malala inglid temma roasto, ja ta ütles: se

en. on Jumimala leer. Siis anti Jaro- teáta, et temnia wend Esaw temma wase to tulli ja nelli sadba meest temmaga. Ja Jakob partis wágga, agga temma wottis seddamaid palvega Jumimala jurest abbi otsida ning ütles ommas palves ka need sannad : Jehewa, mo isfa Abrahami Jummal, ei minna olle middagi keikide heateggemiste ja keige truusse roasto, mis sa omima fullasele olled teinud. Oh peas, ta mind árra mo wenna Esawi käest, sest ma kardan tedda, et ta tulleb ja mind mahhalööb, emma lastega hopis. Sin- na olled üttelnud : Ma tahhan sulle töes- te head tehha ja sinne suggu panna kui merre liiw, mis paljusse párast ei voi árraluggedva.

Párast wottis ta keikist omimast lojuk- fist monned sa jaggas neid folmtaks hul- gaks ja lökkitas neid meleheaks ennese ette omima wemiale Esawile, ja ütles : Ma tak-